

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Jill Mansell
THINKING OF YOU

Copyright © 2007 by Jill Mansell
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-737-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Džil
Mansel
mislim
na tebe

Prevela Zvezdana Šelmić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Poglavlje 1

Ako je želela saosećanje, Džini Holand je morala znati da je došla na pogrešno mesto. S druge strane, bila je oktobarska subota, rano jutro, vedro i vetrovito, i nije imala baš mnogo izbora.

A ovo je bilo tačno prekoputa njene kuće, dakle vrlo zgodno.

„Ne mogu ti opisati kako se osećam.“ Stegnula je pesnicu, pritisla je na grudi i žalosno zatresla glavom. „Tako je... tako...“

„Znam tačno kako ti je. Sindrom ptičjeg gnezda“, rekla je Karla.

Džini je napravila grimasu, jer je bilo više nego očito da Karla nema dece. „Sindrom ptičjeg gnezda bi se možda odnosio na izgled moje kose. Ti govoriš o sindromu *praznog* gnezda. Moje gnezdo je prazno, moje zlato je odletelo i sad sam sva prazna iznutra, kao... kao jeftino čokoladno jaje.“

„E pa, ja mislim da si poludela.“ Karla je užurbano radila trbušnjake, tempom kao da se sprema za olimpijadu, bosih nogu zakačenih ispod ivice bež kožnog troseda; blistava kosa joj se njihala sa svakim pokretom. „Džema je otišla na studije. Ponovo si slobodna. Trebalo bi da slaviš. Osim toga“, dodala je kao da se naknadno setila, „čokoladna jaja nisu prazna, unutra je krem ili igračka.“

„Za razliku od tebe“, odbrusila je Džini. „Ti nemaš ni srca ni duše.“

„A tebi je trideset osam godina, ne sedamdeset.“ Pošto je uradila i milioniti trbušnjak, Karla je podigla noge uvis, ni ne čekajući da povrati dah, i počela žustro da ih vrti kao da vozi bicikl. „Ja sam godinu dana starija od tebe i vidi me, sjajno se provodim! U savršenoj sam formi,

muškarci ne mogu da mi odole i seks je bolji nego ikada. Ja sam žena u najboljim godinama“, zaključila je, „a i ti si.“

Džini je znala da njen život nije završen, naravno, ali Džemin odlazak ju je ipak ozbiljno pogodio. Sve do sada uvek je bila srećna i zauzeta, uvek je imala šta da radi, i ovo joj je bilo potpuno novo iskustvo. Pogotovo što se primicala zima. Većina poslova ovde u Portsilveru bila je sezonska, a ona je proteklih šest meseci radila u kafeu na obali. Sada su turisti otišli kućama, Džema je u Bristolu, a Džini je odjednom imala mnogo više slobodnog vremena nego što je navikla. Da stvar bude još gora, dve prijateljice su joj se odselile prošlog meseca, njen omiljeni kafić je promenio vlasnika i pretvorio se u bučnu jazbinu punu maloletnih potrošača gaziranih pića, a časovi latinoameričkih plesova u kojima je uživala naglo su se prekinuli kada je učitelj plesa nezgodno pao demonstrirajući sambu i slomio kuk. Sve u svemu, ovo svakako nije bio najlepší oktobar u njenom životu. A to što Karla tvrdi da je u najboljim godinama... moglo bi joj se desiti da je osude na osnovu zakona o lažnom reklamiranju.

Džini je bacila pogled na svoj odraz u Karlinom blistavom velikom ogledalu i dunula da skloni sa čela preduge šiške koje su joj padale u oči. Maločas pomenuto ptičje gnezdo zapravo je bila duga plava kosa, talasasta i ponekad prilično svojehlava. Ponekad se ponašala lepo, ponekad baš i ne – Džini ni ovako ni onako nije mogla da je obuzda. Što se lica tiče, nije baš bila nekakva naborana starica – znala je da izgleda mladoliko – ali u svetu punom blistavih fotografija iz časopisa svakako je bilo mnogo toga da se popravi na njoj. Bilo bi divno da se pretvori u negovanu, šik fatalnu damu kao što je Karla, ali – iskreno rečeno – nije mogla da zamisli sebe da ulaže toliki napor.

„Moraš da se pribereš.“ Karla je završila sa vožnjom zamišljenog bicikla, a, za divno čudo, nije imala ni kap znoja na licu. „Razvedri se, izađi iz kuće i upusti se u neku avanturu.“

„Ma samo kažem da mi nedostaje Džema.“ Džini se nije dopadalo što se ovako oseća. Nikada u životu nije kukala; ovo sada joj se činilo jednako strašno kao da su odjednom počele da joj se sviđaju pufnaste mini-suknje.

„Ona bi volela da se ti upustiš u avanturu“, razložno je rekla Karla.

„Znam.“ Džini je čupkala končić na rukavu. „Ali stvarno sam je se uželela.“

Mislim na tebe

„Dobro. Idi onda, ako baš toliko želiš. Ako misliš da to neće smetati Džemi.“ Karla je ustala skladnim pokretom i automatski proverila u ogledalu svoju glatku, serumima negovanu kosu – da, i dalje je savršena. „Ako nisi znala, uspela si da napraviš rupu na tom rukavu.“

Džini to nije smetalo; to je ionako samo stari istegljeni džemper. Mnogo je važnije što je dobila ono zbog čega je došla. „Dobro, i hoću.“ „Šta hoćeš?“

„Otići ću u Bristol da posetim Džemu. To ti je sjajna ideja!“

„Sada? Zar ne bi trebalo da joj se najaviš? Njoj je osamnaest godina“, primetila je Karla. „Ko zna šta sad radi.“

„Dobro, pozvaću je“, pomirljivo je rekla Džini. „Želim ti prijatan vikend i vidimo se kad se vratim.“

„Ja uvek imam prijatan vikend.“ Karla se pogladila po čvrstom, preplanulom stomaku. „Ja sam žena u najboljim godinama, sećaš se? Osim toga“, dodala je, „doći će Robi.“

Robi je bio poslednji u nizu lepih mladića koje je Karla volela zbog čvrstog tela, meke kose i... pa, „nemekih“ drugih delova. Nije joj bilo ni na kraj pameti da traži stalnu vezu.

„Dobro, odoh ja.“ Džini ju je zagrlila.

„Pozdravi Džemu. I pazi kako voziš na auto-putu.“

„Dobro.“

„Ne zaboravi da joj se najaviš! Možda joj i neće biti drago da te vidi.“

Pobogu, čak i najbolja drugarica ponekad može da bude neprijatna. Da nije bila toliko uzbuđena, Džini bi se možda i uvredila.

Ali takva je Karla; ona nema dece, pa ne može da razume...

„Mama! Kakvo divno iznenađenje! Baš divno što si došla!“ Džema je sva sijala od sreće dok je grlila mamu, tako čvrsto da Džini nije mogla da diše.

O da, to bi bilo lepo. Ili ovako:

„Mama, jao, ovo je sjajno... kad bi samo znala koliko sam te se uželela...“

Uh, ne sme se sad rasplakati. Džini je s naporom potisnula maštarije koje su je obuzele. Zatreptala je da bi bolje videla put pred sobom. Vožnja od Portsilvera na severu Kornvola do Bristola traje tri i po sata, i do sada je sve išlo po planu. Stići će oko jedan. Srećom, Belami je oduvek

voleo duge vožnje automobilom, pa je zadovoljno dremao na zadnjem sedištu, zatvorenih očiju i isplaženog jezika. „Koga ćemo sad videti, Belami? Hej? Idemo da vidimo Džemu!“ Na to je otvorio jedno oko i lenjo mahnuo repom.

Džini je bila na sedmom nebu.

Prošle su tri nedelje otkako je Džema otišla od kuće. Džini se spremala za to, ali pokazalo se da pripreme nisu bile dovoljne: bolna praznina koja je ostala iza Džeme bila je milion puta gora nego što je očekivala. Činjenica da joj je ćerka bila najvažnija na svetu.

Dok je vozila ka Bristolu, Džini se prisećala svojih najlepših uspomena. Udaja za Gavina Holanda, na njen osamnaesti rođendan... pa, to možda jeste bila greška, ali kako da zažali kada je sa njim dobila Džemu? Porođaj – ječanje uz sve bolnije kontrakcije, kada je zapretila da će razbiti zube Gavinu jer se požalio: „Jao, nemoj toliko da mi stežeš ruku, boli me!“

A onda je najzad držala u rukama Džemu i nekontrolisano jecala, jer ju je obuzela ljubav, dublja i jača nego što je mislila da je moguće, naročito kad se uzme u obzir da je stvorenje koje je držala u rukama još uvek bilo umazano krvlju i sluzi.

A kasnije, kada je videla sićušne prstiče kako mašu po vazduhu... i prvi čarobni osmeh... i prvi dan u školi („Mamaaaaa, nemoj da me ostaviiii!“)... i onaj izraz užasne panike na Džeminom licu, kada je poslala pismo Deda Mrazu, jer šta ako je on pobrka sa drugom Džemom, onom sa klempavim ušima i naočarima iz razreda gospođice Karter? O da, bilo je mnoštvo divnih trenutaka. Džini se pri svakoj novoj uspomeni sve šire smešila. Ona i Gavin su se rastali kad je Džemi bilo devet godina i to jeste bilo tužno, naravno, ali zapravo nije predstavljalo kraj sveta. Pokazalo se da Gavin prosto nije tip momka koji će se skrasiti i biti veran muž. Ipak, uvek je bio brižan otac i nijednom nije izneverio Džemu. A Džema je rastanak i nešto kasnije razvod roditelja podnela stvarno odlučno, prihvatajući promene u hodu.

Od tada su Džini i Džema postale bukvalno nerazdvojne, bliske koliko je god moguće za majku i ćerku. Čak ni pubertet, od kojeg je strepela, nije im pokvario odnose i Džini je znala da je tu imala sreće; drugi tinejdžeri postaju buntovni i dure se i lupaju vratima, a Džema je i dalje

Mislim na tebe

bila u stanju da se smeje samoj sebi i nije izgubila svoju divnu, vedru prirodu. Tako su i dalje bile njih dve protiv celog sveta.

U tom trenutku Džini je osetila nekakav moker dodir na mišici; Belami je proturio glavu između prednjih sedišta i liznuo je po laktu.

„O, izvini, mili, stvarno sam pogrešila.“ Džini nije skidala pogled sa puta pred sobom, ali je pružila ruku i pomazila psa po glavi. „Kako sam mogla tebe da zaboravim? Nas *troje* protiv celog sveta.“

Saobraćaj na auto-putu nije bio gust i Džini je u deset do jedan bila na periferiji Bristola. Džema nije želela da živi u studentskom domu. Zato je telefonirala lokalnim agentima za nekretnine, dogovorila da obide što više stanova u jednom danu i odlučila se za stančić u Kliftonu, koji će deliti sa još dvoje studenata. Džini joj je pomogla da istovari stvari iz auta, pre tri nedelje, pre nego što su ostali cimeri stigli.

Sada je pažljivo vozila kroz grad ka ulici Vajtledis; odatle se skretalo na Pembrok roud, gde se nalazila dotična kuća. Adresa joj je bila neizbrisivo urezana u pamćenje. Osećala se kao da ih povezuje nevidljiva pupčana vrpca.

Zapravo, to je zvučalo prilično bljakasto. Možda i ne treba tako da razmišlja. O, eno zanimljivog meksičkog restorana: možda bi mogla da dođe večeras ovamo sa Džemom. A ako njene cimerke budu želele da im se pridruže, pa, što više to bolje. Dok je davala migavac i skretala, Džini je zamislila kako sede u restoranu oko stola punog tanjira i flaša piva, i kako se svi smeju dok ostale devojke uzvikuju: „Džema, baš imaš sreće. Volela bih da je moja mama tako zabavna kao tvoja!“

Ups, pazi na autobus...

Poglavlje 2

Stan se nalazio na prvom spratu četvorospratnice. Džini je sačekala da se Belami diskretno olakša kraj drveta u dvorištu, pa je tek tada zazvonila. To je to, stigli su ovamo i Džema ima da se iznenadi kao nikad u...

„Da?“

„O, zdravo! Ti mora da si Rupert!“ Džini se trudila da ne zvuči preterano ushićeno pred cimerom o kojem joj je Džema pričala. „Ovaj... je li Džema tu?“

„Ne.“ Pauza. „A ko ste vi?“

„O, ja sam njena mama! A ovo je Belami, Džemin pas. Nije mi palo na pamet da će možda izaći. Zvala sam je nekoliko puta, ali telefon joj je isključen, pa sam bila sigurna da još spava. Ovaj, a da li znaš gde je?“

Rupert, koji je na sebi imao samo beli šorts i ništa više, bio je vitak i preplanuo. Stresao se od naleta hladnog vazduha. „Radi podnevnu smenu u pabu. Od jedanaest do dva, ili tako nekako.“

Smena? U pabu? Džini je pogledala na sat. „U kom pabu?“

„Nemam pojma“, slegnuo je ramenima Rupert. „Rekla je, ali nisam obratio pažnju. Negde u Kliftonu, mislim.“

Pošto u tom delu grada ima milion pabova, to nije bilo od neke pomoći. „Pa, mogu li da uđem da je sačekam?“

Nije bio nimalo oduševljen, ali pristao je. „Da, naravno. Malo je neuredno.“

Nije se šalio. Dnevna soba je bila puna prljavih tanjira i praznih šolja, razbacanih po svetlozelenom tepihu. Devojka egzotičnog izgleda, kratke

Mislím na tebe

crne kose, ležala je na kauču i jela čokoladni musli, gledajući crnobeli film na televiziji.

„Zdravo!“ Džini joj se široko nasmešila. „Ti mora da si Lusi.“

Devojka ju je belo pogledala. „Ne, ja sam Karo.“

„Karo je moja devojka“, dobacio je preko ramena Rupert, koji se uputio u kuhinju. „Ovo je Džemina mama, došla je u posetu.“

Džini se upitala da li treba da se rukuje ili bi se totalno izblamirala. Karo ju je ovlaš pogledala, žvaćući musli. „Ćao.“

Dobro, izblamirala bi se.

„A ovo je Belami.“ Sreća što postoje psi, idealno sredstvo za popunjavanje praznina u razgovoru.

„Aha.“ Karo je zdušno oblizivala kašiku.

Uh.

Niko je nije ponudio da sedne, pa je ostala da stoji. „Pa... da li i ti studiraš?“

„Da.“ Karo je spustila praznu činijicu na tepih, ustala sa kauča i uputila se u kuhinju.

Džini je odande čula kikot i prigušen šapat i bilo joj je veoma neprijatno. Srećom, Rupert je provirio da je pogleda. „Želite li šolju čaja?“

„O, hvala, to bi bilo divno!“ Hej, stoji, smanji broj uzvičnika. „Jedna kocka šećera, molim.“

„Ah, mislim da uopšte nemamo šećera.“

„Nema veze. Onda bolje čašu vode.“

Rupert se namrštio i počeo se po glavi. „Izgleda da nemamo ni vode.“

On to ozbiljno? Ili je to način da je se otarase? „Osim ako pijete iz česme“, dodao je.

Ajao, što smo otmeni.

„Može iz česme“, rekla je žurno.

On je napravio grimasu. „Bolje vi nego ja.“

„Ne obraćajte pažnju“, javio se glas iza Džini. „Rupert pije samo vodu sa zlatnom etiketom. Dobar dan, ja sam Lusi. A videla sam slike koje Džema drži u sobi i znam da ste vi njena mama. Drago mi je.“

E, ovo je već bilo mnogo bolje. Lusi je bila visoka i vitka, tamnoputa i veoma lepa. Osim toga, široko se smešila. Džini je dobila napad zahvalnosti i umalo da je na licu mesta pozove na večeru. U roku od nekoliko

minuta Lusi je iznela iz sobe hrpu tanjira, odgurala časopise iza kauča i posadila Džini u najbolju fotelju, kao da je kraljica.

„Džema je juče našla posao. Danas joj je prvi dan. Znete kako je, uvek je dobro zaraditi ponešto, zar ne?“ Lusi je bila ljubazna i pričljiva, cimerka kakva se samo poželeti može. Oduševila se Belamijem i mazila ga je baš kao što treba, a onda mu je donela čanče sa vodom, opširno se izvinjavajući što je iz česme.

Rupert i Karo su ostali u kuhinji, odakle se ubrzo začula muzika. Potom se on pojavio i počeo nespretno da pegla plavu košulju u uglu dnevne sobe, gde je stajala daska za peglanje.

„Mogu ja to da ti uradim“, ponudila je Džini, željna da mu se dopadne.

Rupertu je to zbog nečeg bilo smešno. „Neka hvala, mogu i sam.“

„Džema nikad nije volela peglanje. Kladam se da ima u sobi čitavu hrpu veša koji čeka na red. Zapravo, kad sam već ovde“, rekla je Džini, „mogla bih da joj pomognem oko toga.“

„Kad bih ja zamolila mamu da mi nešto ispegla“, veselo je rekla Lusi, „rekla bi mi da sam lenja žaba i da uradim to sama.“

Džemina soba je bila neuredna, ali čista. Džini se srce širilo od sreće dok je posmatrala poznate detalje, vesele porodične fotografije na plutanom panou na zidu, odeću, knjige i CD-ove na sve strane, prazne konzerve „koka-kole“ i kesice od čipsa nagomilane u kanti za otpatke. Nije mogla da izdrži: hitro je namestila krevet i pokupila razbacanu odeću, pa je okačila u ormar. Ovo mora da je ta nova majica koju je Džema kupila. Uf, evo masne fleke na nogavici njenih omiljenih farmerki; treba ih što pre potopiti da bi se lepo oprale. I nije valjda to lak za nokte na... Zalupila su se ulazna vrata i Džini se ukočila, svesna da stoji nasred sobe i steže ćerkine pantalone kao uhoda. Žurno ih je bacila na krevet i izašla iz sobe baš kad je Belami počeo da laje. Trenutak kasnije stigla je u dnevnu sobu, taman da vidi Džemu i Belamija kako se oduševljeno pozdravljaju.

„Ne mogu da poverujem! Mama, šta ćeš ti ovde?“ Džema je podigla pogled dok ju je Belami veselo lizao po licu.

„Tvoja mama je putovala sve dovde da bi te videla“, naglasio je Rupert, a Džini je primetila kako je pogledao Džemu; očito nije imao mnogo razumevanja za mame koje voze stotinama kilometara da bi posetile ćerku iz čista mira.

„Oh, mama...“, rekla je Džema.

Mislim na tebe

„Ne, nisam“, žurno je rekla Džini. „Pobogu, naravno da nisam! Krenuli smo u Bat, pa sam pomislila da bi bilo zgodno da svratim i pozdravim te.“

„Stvarno? E, to je divno!“ Džema je najzad pustila Belamija i prišla da zagrlji mamu. Džini je iskoristila priliku da je pogladi po plavoj kosi sa ružičastim pramenovima. Nije baš susret kakvom se nadala, jer tu su i Rupert, Karo i Lusi koji slušaju razgovor, a ona mora da smisli odgovor na pitanje koje će Džema svakako postaviti, ali barem je tu. Bolje i to nego ništa.

O, kako joj je nedostajala!

„Bat?“ Džema se odmakla od nje i zbunjeno je pogledala. „A zašto ideš u Bat?“

Jaooooj, nemam pojma!

„U posetu drugarici“, izjavila je Džini.

Brzo, brzo misli!

„Ali ti ne poznaješ nikoga iz Bata.“

Znam, znam!

„E, ali tu grešiš“, vedro je rekla Džini. „Jesi li čula nekad da pominjem Terezu Trot?“

Džema je odmahнула glavom. „Ne. Ko je to?“

„Išle smo zajedno u školu, dušo. Našla sam je na veb-sajtu 'Školski dani', ostavila sam joj imejl adresu i stvarno mi se brzo javila. Sada živi u Batu. Kad me je pozvala za vikend, pomislila sam da nema šanse da prođem ovuda i ne svratim, to bi bilo strašno, zar ne? I tako, evo nas!“

„Baš mi je milo.“ Džema ju je ponovo zagrlila. „Divno je što si došla. Oboje, zapravo.“

„Tvoja mama se baš spremala da počne da pegla“, javio se Rupert.

Džema se nasmejala. „O, mama.“

Pošto je zaključila da mrzi Ruperta, a sada je bila dovoljno smirena da mu uzvрати, Džini ga je pogledala u oči. „Zar ti mama nikad nije peglala odeću?“

„Ne“, odgovorio je i slegnuo ramenima. „Možda zato što je mrtva.“

Dođavola.

Zvrrrrrrrrr, začulo se zvono.

„Idi ti otvori, Džema“, umorno je rekao Rupert. „Verovatno je tvoj tata.“

Džema se nasmešila i izbekingjila se Rupertu, a onda je otrčala u prizemlje da otvori vrata. Vratila se sa mršavim mladićem tamnih očiju.

„Lusi, došao je Dejvi Stouks.“

Lusi je upravo skidala sivi džemper preko glave. Sad je žurno potegnula naniže zelenu majicu koju je imala ispod. „Zdravo, Dejvi. Kako si? Baš sam htela da uskočim pod tuš.“

Džini je čula Ruperta kako šapuće Karo: „On bi sigurno voleo da uskoči sa njom.“

„Izvini.“ Dejvi je imao dugu crnu kosu, a u ruci je držao knjigu. „Samo sam obećao da ću ti pozajmiti ovo, pa sam mislio da svratim i donesem.“

„Šta je to? A, da. Pesme Džona Dona. Odlično, hvala.“ Lusi je uzela knjigu i nasmešila se. „Baš si zlatan.“

Dejvi je na to pocrveneo. „Uživaćeš u njima. Ovaj... pitao sam se, danas u pabu kod 'Medveda' imaju kviz. Pa sam mislio, možda bi, ovaj, htela da podeš sa mnom tamo.“

Rupert se sad otvoreno kezio. Džini je poželela da ga gađa nečim.

„Hvala na pozivu, Dejvi, ali ne mogu. Džema i ja idemo na žurku. Zapravo, treba da požurimo da ne zakasnimo. Nalazimo se u tri.“

U tri? Sad je bilo pola tri. Džini se pitala da li to Lusi laže da ne bi povredila Dejvija odbijanjem.

„O. Dobro, možda neki drugi put. Zdravo.“ Dejvi se stidljivo osvrnuo po sobi dok je išao ka vratima. „Hajde da te ispratim“, javio se Rupert.

Odmah se vratio, kezeći se od uva do uva. „Stvarno si ga očarala.“

„Nemoj ga ismevati“, pobunila se Lusi. „Dejvi je u redu.“

„Osim što nema prijatelje i što još živi kod mame.“

„Pa, kakva je to žurka?“ Džini je udesila glas da zvuči vedro dok je gledala Džemu, zbog koje je vozila ovamo tri i po sata.

„Zeldin rođendan. Ona studira sa nama“, objasnila je Džema. „Poćemo u koktel baru na ulici Park. Bolje da se spremim. Kada treba da budeš u Batu?“

„O, ne moram odmah da krenem. Mogu da vas odvezem do tog bara, ako hoćeš.“

„Hvala, mama, ali nema potrebe. Mija će voziti, a usput ćemo pokupiti još neke iz društva.“

„Džema?“ Lusin glas je dopirao iz Džemine sobe. „Ta crna majica koju si rekla da ćeš mi pozajmiti... nije ovde.“

Mislim na tebe

„Ma jeste! Na podu, pored CD plejera.“

„Na podu vidim samo tepih.“ Lusi je provirila kroz vrata. „Zapravo, izgleda da ti je sva odeća nestala.“

„U ormaru je“, rekla je Džini kao da se izvinjava. „Složila sam je.“
Rupertu je ovo bilo veoma zabavno.

„O, mama“, vrtela je Džema glavom. „Još ćeš mi i krevet namestiti.“
Lusi se nasmešila. „I to je uradila.“

„Proveravala je čaršave“, glasno je šapnuo Rupert svojoj devojci.

„Pa, mislim da je sad vreme da vas napustim.“ Svesna da devojke imaju manje od deset minuta vremena da se spremne i da će im ona samo smetati, Džini je pucnula prstima da pozove Belamija. Još jednom je zagrlila Džemu, pazeći da ne bude suviše grčevito. „A i vas dvoje“, dodala je preteći prstom Rupertu i njegovoj devojci, zato što su i oni, volela ona to ili ne, bili deo Džeminog novog života.

„Baš nezgodno“, rekla je Džema. „Videle smo se samo dva minuta, a sad već juriš dalje.“

Džini je uspela da se bezbrižno nasmeši. Toliko o njenom sjajnom planu da provede vikend sa osobom koju voli najviše na svetu. „Pozvaću te za koji dan. Zdravo, dušo. Hajde, Belami, pozdravi se sa Džemom.“

Napolju je počinjala kiša. Dok je polazila, veselo mašući Džemi koja je ostala na pragu, Džini je osetila da joj se grlo steže. Kad je izbila na ulicu Vajtledis, razočaranje i očaj su je savladali i više nije bila u stanju da vozi. Naglo je prikočila, pokušavajući da spreči suze da poteku. Nekoliko puta je duboko udahnula, toliko stežući volan da je pravo čudo kako se nije prelomio. *Nije pošteno, nije pošteno, nije...* Trgla se kad je shvatila da je neko gleda. Okrenula se i uhvatila upitan pogled Dejvija Stouksa. Tek sad je shvatila da je stala na autobuskoj stanici, da kiša pada sve jače i da će Dejvi pomisliti da je stala zbog njega.

O, divno.

Sad je bilo prekasno da se udalji. No, barem nije bila oblivena suzama. Spustila je prozor i nagnula se preko sedišta. „Zdravo!“
„Jao, ponovo taj glas. „Sav ćeš pokisnuti! Hoćeš da te povezem?“

Ipak je to skoro drug njene ćerke. Ona je majka devojke sa kojom se on skoro druži. Baš kao što se ona osetila obaveznom da ponudi uslugu, tako se i on sad osetio obaveznim da prihvati. Izgledalo je da mu je neprijatno zbog toga. „Da li vam je Henberi usput?“

Džini nikad nije ni čula za Henberi, ali pošto je vozila trista kilometara dovde i sada je čeka isti taj put ka kući, šta smeta da pređe još koji?

„U redu je. Samo, moraćeš da mi pokazuješ put. I ne brini ako ti Belami bude lizao uvo, to je znak da mu se dopadaš.“

„Volim pse. Zdravo, momče.“ Kad je seo u auto i zakopčao pojas, Dejvi je sklonio kosu sa očiju. „Smem li nešto da vas pitam?“

„Šta god želiš.“ *Uh, nadam se da neće biti u vezi sa kontracepcijom.*

„Da li su pričali o meni kad sam otišao?“

Džini je oklevala. „Ne.“

On se na to osmehnuo. „Nije vam trebala ta pauza. To znači da jesu. Da li misle da sam zacopan u Lusi?“

„Ovaj, moguće je.“ Džini je i dalje oklevala. „Zašto? Možda nisi?“

„Naravno da jesam. Ona je divna. Mada, jasno mi je da od toga neće biti ništa. Znam da nisam njen tip.“ Dejvi je zvučao utučeno. „Nadao sam se da ću je osvojiti svojom duhovitošću, pomalo kao Pol Merton, znate? Samo, kad god vidim Lusi, moja duhovitost negde nestane. Uvek se pretvorim u mutavog glupana.“

Jadničak. Džini je dirnula tolika iskrenost. „Samo strpljivo“, posavetovala ga je. „U početku se svima veže jezik.“

„Iskreno rečeno, ona je ionako iznad mog nivoa. Molim vas, nemojte pričati o ovome. Može li da ostane između nas?“, upitao je Dejvi. „Dovoljno sam napravio budalu od sebe ionako.“

„Neću odati ni reč.“

„Časna reč?“

„Časna reč. Hoćeš da i ja tebi nešto priznam? Nimalo mi se nije dopao onaj Rupert.“

Dejvi je prezrivo iskrivio usta. „Rupert je oholi kreten. Izvinite na izrazu, ali stvarno jeste. Svakog gleda sa visine. Preko ove raskrsnice pravo.“

„A ti i dalje živiš kod kuće, ako sam dobro razumela?“ Kakvi srećni roditelji, pomislila je Džini dok je skretala prema putokazu za Henberi.

„Sa mamom. Tata je otišao još davno. Mama ne želi da de odselim“, pričao je Dejvi, „i zato sam se prijavio samo za Bristolski univerzitet. Srećom sam primljen, inače ne znam šta bi bilo.“

Kakva srećna majka. Zamolila je sina da se ne odseli, a on ju je poslušao. Kako je to jednostavno, pomislila je Džini. Zašto se ja nisam toga setila?

Mislím na tebe

„Možda će se predomisлити. Možda će se Rupert odseliti, pa ćeš ti preuzeti njegovo mesto.“ Džini se samo šalila, ali zar ne bi bilo divno da se baš to desi?

„Samo što će se Rupert teško odseliti“, rekao je Dejvi, „pošto je to njegov stan.“

„Je li?“ Džini to nije znala. „Mislila sam da su svi samo stanari.“

Dejvi je odmahnuo glavom. „Rupertov otac je kupio stan da bi on tu živeo dok studira.“

„O. Pa, logično, rekla bih. Ako mogu da ga priušte.“

„Koliko čujem, Rupertov otac može da priušti sve što poželi.“

„Dakle, ostali su tu da smanje troškove režije i da prave Rupertu društvo.“

„Skenite ovde desno. A desilo se da su svi na istom smeru“, dodao je Dejvi kiselo. „Verovatno će ih uskoro ubediti da mu pišu seminarske radove. Sad levo. Tu smo, moja kuća ima plava vrata. Odlično. Hvala vam mnogo; možda ćemo se videti još koji put.“ Otkopčao je pojas i okrenuo se u sedištu. „Ćao, Belami. Daj šapu.“

Sačekao je da Belami pruži šapu, a onda se ozbiljno rukovao sa njim.

„Srećno“, rekla je Džini. „Nikad se ne zna, možda će sve ispasti bolje nego što očekuješ.“

Dejvi je izašao iz auta. „Mislite da će spetljani momak na kraju osvojiti devojkicu? Možda da smo u nekakvoj holivudskoj komediji.“ Dobroćudno je slegnuo ramenima. „U stvarnom životu nemam mnogo šanse. No dobro, to je valjda deo odrastanja. Svakom mora bar jednom prepući srce.“

Džini ga je gledala dok je ulazio u kuću, skromnu, trosobnu kući sa terasom kakvu bi Rupert verovatno prezrivo komentarisao. Svakom mora prepući srce... e, njeno je upravo bilo napuklo.

„Vreme da se krene kući, dečko.“ Pogladila je Belamija po glavi. „Skroz nazad u Portsilver. Toliko o našem vikendu sa Džemom, je li? Izvini što je tako ispalo.“

Belami ju je liznuo po ruci, kao da kaže da njemu to ne smeta i da joj je oprostio. Džini ga je pogledala s ljubavlju. „O, dušo, hvala nebesima da imam tebe da mi praviš društvo. Šta bih radila bez tebe?“

Džil Mansel

Belami je uginuo tri nedelje kasnije. Rak koji se širio njegovim telom bio je neizlečiv. Nije mogao da hoda, ni da jede, i očito ga je strašno bolelo. Veterinar je uveravao Džini da je za Belamija najbolje da ga uspa-vaju, da ga puste da mirno ode.

Učinila je tako, iako su je obuzeli tuga i jad kakve još nikad nije ose-tila. Belami je bio deo porodice još otkako se Gavin iselio. Neko joj je predložio da nabavi kuče da im pravi društvo i već dve nedelje kasnije stigao je Belami. Bio je toliko bolje društvo od Gavina da je Džini po-želela da se mnogo ranije setila toga. Gavin je bio neveran, talentovani lažov i emotivno nepouzdan u svakom mogućem smislu. Belami nije: bio je nežan, osećajan i potpuno pouzdan. Nikad joj nije lagao gde je bio. Njegove potrebe su bile jednostavne, a ljubav bezuslovna.

„Voliš tog psa više nego što si ikad volela mene“, gundao je Gavin.

„Svako bi to učinio“, rekla je Džini sasvim ozbiljno.

Poglavlje 3

A sada Belamija više nije bilo. Džini još nije mogla da se navikne, bilo joj je teško da poveruje da više nikad neće videti njegovu dragu, rundavu njušku. Jutros su ga sahranili u zadnjem dvorištu, ispod višnje. Džema je stigla sinoć vozom, pa su zajedno plakale tokom čitave sahrane.

No, Džema je imala predavanja i vežbe u Bristolu koje nije smela da propusti. Ostanak u Portsilveru nije dolazio u obzir. Već u podne je, očiju crvenih od plača, uhvatila voz za Bristol.

Džini je i sama bila uplakana, a oči su joj bile još gore zato što se ubola četkicom za maskaru dok se šminkala. Sad je bila emotivno izmoždena, premorena ali u isto vreme isuviše nemirna da bi ostala u praznoj kući sa pogledom na Belamijev grob. Ona prosto nije umela da bude nesrećna – oduvek je bila vedra po prirodi.

Rešena da nešto učini, sela je u auto i odvezla se u centar Portsilvera. Barem je, pošto je novembar, bilo moguće parkirati se u centru. E sad, čime bi mogla da časti sebe? Možda novim ružem? Ili ešarpom? O, a kako bi bilo da kupi novu gumenu igračkicu za... Ne, Belami je mrtav. Nemoj misliti na to, nemoj misliti na to. Ne gledaj druge pse na ulici. I nemoj plakati.

Za nekoliko nedelja će Božić, pa što ne bi sad počela da kupuje poklone? Pravo čudo, odmah se osetila bolje. Birajući sitnice za Džemu, našla je svetloružičasti kožni kaiš i notes sa koricama boje sedefa. U sledećoj radnji primetila je plavo-zelene karirane hulahopke, prozirne šnale za kosu koje se pale i gase kad ih kucneš i hemijsku olovku sa čijeg se gornjeg kraja širilo ljubičasto perje.

Oduvek je uživala u ovome, u kupovini smešnih sitnica. Kad je platila račun, Džini se uputila niz ulicu. Pogled joj je privukla slika u jednom izlogu, pa je prišla da pogleda. Ne, izbliza i nije bila nešto naročito.

Sledećeg trenutka je na drugoj strani ulice ugledala ženu koju je znala iz viđenja, zvala se Vera, i srce joj se uzlupalo. Nisu bile bliske prijateljice, ali upoznale su se dok su vodile svaka svog psa u šetnju duž obale. Vera je imala elegantnog avganistanskog hrta po imenu Markus; i sada je strpljivo sedeo dok je njegova gazdarica nameštala ešarpu. Vera je bila vrlo pričljiva. Ako je primeti, svakako će pitati gde je Belami.

Danas nije mogla da se suoči sa njom. Džini je žurno ušla u najbližu radnju. Ugledala je stolove pune porculanskih umetničkih predmeta, rukom deljanih drvenih životinja, neobičnih staklenih svećnjaka i najrazličitijih neobičnih poklona.

Neobičnih i skupih poklona, otkrila je čim je podigla malog pauna boje posuknulog srebra, sa kamenčićima u repu. Okrenula ga je da bolje pogleda. Od cene na nalepnici doživela je omanji šok – pobogu, za trideset osam funti mogla bi da kupi i nešto sa pravim draguljima. S druge strane, ona nije volela takve stvari, mada bi se Džemi možda i svideo. O, što su lepi oni jastučići tamo preko, to bi im se obema dopalo.

Samo što Džema nikada neće biti u prilici da ih vidi, jer je posle detaljnog razgledanja cena ispalo da svaki jastučić košta po sedamdeset pet funti. Uf, ovo jeste lepa radnja, ali nije pravo mesto za kupovinu lepih i jeftinih sitnica za božićne poklone.

Džini je prišla stolu najbližem vratima i provirila napolje da vidi je li Vera još tu. Nije imala ništa protiv poznanice, stvarno nije; samo je znala da neće imati snage da drugom ljubitelju pasa kaže da je Belami mrtav. A nimalo nije želela da se rasplače nasred ulice.

Srećom, vazduh je izgleda bio čist. Osvrnula se još jednom po radnji kako bi se uverila da nema ničeg zanimljivog što bi možda i mogla da priušti – otkuda joj uopšte takva ideja? – i postala svesna da je neko posmatra. Crnokosi muškarac prodornih crnih očiju, obučen u farmerke i ofucanu kožnu jaknu podignute kragne, gledao je pravo u nju. Za trenutak su im se pogledi sreli i Džini je primetila u njegovim očima nešto neobično. Pobogu, ala dobro izgleda, pomislila je.

A onda je trenutak prošao. On se okrenuo od nje uz jedva приметно sleganje ramenima, što je pokazalo da ga više ne zanima. Vraćena na